

imidlertid ønske, at Lovforslaget blev undersøgt ved nærmere Prøvelse i et selvstændigt Udvalg, et Udvalg, som altsaa blev nedsat med dette specielle Forhold for Øje, fordi jeg i Modsætning til de foregaaende Talere ikke er saa helt vis paa, at det er lykkedes Udenrigsministeriet paa dette Punkt at træffe, om jeg saa maa sige, lige det sorte i Centrum. Det forekommer mig, at denne Gesandt, som vi faar nede i Konstantinopel, en Chargé d'affaires, der endda skal virke som Generalkonsul, og som saa faar til Raadighed en Handelsattaché, faar en noget tvivlsom Stilling: Jeg kan ikke rigtig se, hvad han skal foretage sig. Jeg turde fristes til at sige, hvis Udtrykket ikke bliver forstaaet fjendtligt, aggressivt, at Stillingen i lettere Grad vil minde om en Paradeplads. Thi det er klart, at hele den virkelige Pointe ligger paa, hvem den Mand bliver, der bliver Handelsattaché, hvem den Mand bliver, der med andre Ord kommer til som havende Indsigt i de økonomiske Forhold og skal være Pionér for det danske Erhvervsliv i hine fjerne Egne. Det smager mig lidt for meget af, at man, da man nu har forelsket sig i den Idé, at man skal have en Handelsattaché, rent sprogligt, rent etymologisk har sagt: Skal vi have en Handelsattaché, maa vi ogsaa have en Mand, vi kan attachere ham til, og saa laver vi en Chargé d'affaires. Der er ganske vist en Gesandt, som i den foregaaende Tid har varetaget de danske Interesser, men det er en Svensker, og jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, som er fremkommet fra forskellige Sider, men navnlig fra det ærede Medlem fra Æbeltoft, om, at denne Mand utvivlsomt har gjort et overordentlig smukt, dygtigt og uegennyttigt Arbejde, og at han, for saa vidt det overhovedet var menneskelig gør ligt, har søgt at fremme danske Interesser jævnsides med svenske. Men, som det ærede Medlem fra Æbeltoft saa rigtigt fremhævede: naar disse Interesser i mange Tilfælde kan tænkes at blive Konkurrenceinteresser, er det ikke menneskelig muligt for en saadan Mand at løse den ham stillede Opgave. Jeg vil endda sige, at jo mere samvittighedsfuld han er, jo mere fortræffelig han har virket, desto mindre bør man udsætte ham for den Slags Samvittighedskonflikter. Og da man altsaa ikke, hvad jeg fuldt ud anerkender Rigtigheden af, fra Udenrigsministeriets Side har kunnet attachere denne Handelsattaché, som man nu gerne vil have, til den svenske Gesandt, har man sagt: Saa

maa vi have en dansk Chargé d'affaires, en dansk Gesandt, vi kan attachere denne Mand til. Men Forholdet er saa ejendommeligt, at medens man i hele den øvrige Verden særdeles vel kan adskille Konsulerne og Gesandterne, holde dem fuldkommen separate, endog saa fuldkommen separate, at de sorterer under forskellige Ministerier, har netop i Tyrkiet, i Modsætning til Europa, Konsulerne de samme diplomatiske Forrettigheder som Gesandterne. Det eneste, man derfor behøvede at gøre, var at sende en Generalkonsul derned og lave ham, paa lignende Maade som man gør det i Buenos Ayres, til Ministerresident og — det er den rent formelle Side af Sagen — som saadan give ham en eller anden diplomatisk Karakter, saa at han kunde føre visse Forhandlinger med de øverste tyrkiske Autoriteter.

Denne Ordning vil saa meget mere anbefale sig, som den ogsaa vilde være billigere. Det er umuligt — det siger jeg rent ud, og enhver, der har lidt Kendskab til Forholdene dernede, vil give mig Ret deri — at faa en Mand, der duer noget, til at tage en Handelsattachés Plads i Konstantinopel for en Løn af 10,000 Kr. Det kan han ikke standsmæssigt ernære sig for. Der maa lægges mindst 50 pCt. til, men i saa Tilfælde forekommer det mig, at det vilde være en naturligere Vej, at man sætte denne, den egentlige Mands Løn til 15,000 Kr., idet man saa sparer de 12,000 Kr. til en Chargé d'affaires i Konstantinopel, og med andre Ord i Stedet for de to sørgede for at faa een, som man stillede paa den rette Maade og gav en anstændig Løn. Navnlig er der en Hovedgrund, som gør denne Ordning i høj Grad anbefalelsesværdig, nemlig den, at en saadan Gesandtskabspost i Konstantinopel ifølge Sagens Natur lige saa lidt for vore som for andre Landes Diplomater kan blive andet end en Gennemgangspost. Man kan ikke forlange, at en dansk Diplomat hele sit Liv skal sidde i Konstantinopel. Han maa have Lov til, efterhaanden som han bliver ældre, at komme paa mere civiliserede og behageligere Steder, hvór han af og til kan øve den Indflydelse, som stemmer med hans Embedes Karakter. Men det, som man har Brug for i Konstantinopel, er ikke en Mand, som kommer farende og flyvende, og som, saa snart han har sat sig ind i Tingene, skal bort derfra, men en Mand, som helst skulde have stort Kendskab til Forholdene, og som bliver siddende der-